

[Jensen-Brobj.]

dens Tilladelse vil jeg gerne citere nogle enkelte Linier af den højtærede Handelsministers Forelæggelsestale. Han siger:

„Jeg har allerede omtalt, at de Erfaringer, man har gjort med den gældende Lov, har ført til, at man har skønnet det nødvendigt at underkaste Loven en indgaaende Revision. Ønskeligheden heraf er yderligere blevet understreget gennem den Udvikling, som Prisforholdene har taget i den sidste Tid her i Landet. Der kan ikke være Tvivl om, at der navnlig i det sidste Aars Tid har fundet meget betydelige Prisstigninger Sted, hvilket i høj Grad har været medbestemmende for Regeringens Overvejelser, idet denne Prisudvikling gør det særlig paakrævet at faa indført en effektiv Priskontrol, og hertil har den gældende Lov som nævnt vist sig uegnet.“

Men lige umiddelbart efter siger han:

„... det er min Opfattelse, at en effektiv Priskontrol ikke alene er ønskelig af Hensyn til Forbrugerne, men i lige saa høj Grad af Hensyn til Erhvervene selv. Man vil efter min Mening ikke med Rette kunne hævde, at det danske Erhvervslivs Mænd med Prisaftaler o. lign. i Almindelighed søger at udnytte Forbrugerne gennem urimelige Priser eller gennem andre samfundsmæssigt urimelige Indskrænkninger i den frie Erhvervsudøvelse. De i de senere Aar i Tilknytning til Valutaordningen foretagne Prisundersøgelser har saavel for visse Industriomraader som for Handelsomraaders Vedkommende bekræftet dette.“

Saa slaar han over i den modsatte Side og siger:

„Paa den anden Side kan det næppe bestrides, at Prisudviklingen paa visse Omraader har ført til en i Forhold til Forbrugerne urimelig Prisforhøjelse, saaledes at det kan være begrundet at skabe Mulighed for Indgriben.“

Naar man skal være snart paa den ene Side og snart paa den anden Side, saa kommer man i den Stilling, at man forsøger den Kunst at blæse, selv om Munden er fuld af Mel. Det lykkes ikke helt for den højtærede Handelsminister, og jeg tror, han havde haft en stærkere Stilling, hvis han havde holdt sig til en af Delene. Om den Lov om Pris-

aftaler af 28. April 1931, hvis Gyldighed her tilsigtes forlænget, vil jeg gerne sige, at denne Lov, som mit Parti var med til at vedtage, gav man jo som en Forsøgslov. Man vilde se, hvordan Forholdene vilde udvikle sig i de Aar, den skulde gælde, for saa at tage Stilling til, hvad Lovgivningsmagten skulde gøre, naar den udløb. Denne Lov indsatte kun et Udvalg paa tre Medlemmer, nemlig en Højesteretsdommer, udpeget af Præsidenten for Højesteret, en Landsdommer, udpeget af Præsidenten for Østre Landsret og et Medlem udpeget af Præsidenten for Sø- og Handelsretten. Det var disse tre, som sad og administrerede Loven, og det kan siges, at Loven har ikke virket særlig kraftigt. Men jeg vil tro, at i den første Tid har der heller ikke været saa megen Grund til at gribe ind, det er først, efterhaanden som Valutacentralens uheldige Virksomhed er begyndt at øve sin Virkning, at der har været Grund til at tage Spørgsmaalet kraftigere op. Som Bilag til Lovforslaget findes en Skrivelse fra det nævnte Udvalg, hvori dette meddeler, at Udvalget kun har faaet 6 skriftligt motiverede Begøring om Prøvelse af Prisdannelser, og Udvalget gør opmærksom paa, at der ikke er kommet noget ud af disse Sager. Jeg vil gerne spørge den højtærede Handelsminister, hvorfor der ikke er kommet noget ud af den Sag, som er tilstillet Rigsadvokaten til Indbringelse for Domstolene. Saa vidt Udvalget ved — det skriver det i sin Indstilling —, er Sagen ikke kommet videre; Udvalget har indstillet til Rigsadvokaten at lade Sagen indbringe for Domstolene, men den har faaet Lov til at ligge. Her er et dunkelt Spørgsmaal, som jeg gerne vilde have at Ministeren skulde opklare: hvorfor Rigsadvokaten har syttet det eneste Tilfælde, hvori Udvalget har ment, at man burde gribe ind.

Det foreliggende Lovforslag tilsigter en mægtig Udvidelse af Lovens Omfang, og jeg vil sige, at mit Parti ikke ønsker en saa kraftig Udvidelse. Vi vedstaar, at vi har Medansvar for den hittidige Lovgivning paa dette Omraade, og vi vil ogsaa være med i et Arbejde for at fortsætte denne Lovgivning, idet vi erkender, at der kan være Forhold, hvor den kan være nødvendig, men vi mener, at Ministeren er gaaet alt for vidt i det Forslag, han her stiller.